

Csókolom

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 16. szám, 2020. április 17.

De amiért végül felmondtam: egyszer az egyik fedélzeti kabinban szarszag van, bennreked, levegőtlen a szoba. Lehajtható ágy, kisasztal, ásványvíz, két pohár, kanapéágy, pipacsos kép, két karosszék kék huzattal, mintha minden rendben lenne. Helyükön vannak a díszpárnák, a fogmosó pohár, a fürdőt nem használták. Aztán a szemetesben megtalálom a sztómazsákjait. Édesanyának is voltak, egyszerre nem bántó, jó a szag. Az utolsó két évében édesanya vastagbelét kivezették a hasfalára. A vendégem így tud üríteni. Aztán ez is milyen: valami élénk gyerekkori emlék villan fel, egyedül vagyok, tehetetlenül, egyszerre nehéz minden tagom, mintha ólomból volna, ülj csak le. Dehogyan ülök. Elgyengülök, elvágódom. Meg akarok halni, itt ebben a szagban, fáj, gondolom. A hullámok mossák, ringatják a hajót. Úgy látom édesanyát, mintha valóságos volna. Egy ágyat szeretnék lúdtollal, dunyhával. Nem tudom, meddig fekszem így, suttogást, kiabálást hallok, valamelyik igaz. Kinyitom a szemem, Ewa, a recepciós térdepel mellettem, szőke és csúnyácska, meglegyint, erővel, tudom, hogy nem kedvel. Hagyd már abba a rohadt hisztit.